

Mythologia, Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VI

[Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 15 : De Marsya](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 16 : De Marsias](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 15 : De Marsyas](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Venise, 1567 - VI, 15 : De Marsya, 1567

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 09/12/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/887>

Présentation du document

Publication Venise, Comin da Trino, 1567

Exemplaire Munich (Allemagne), Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ),
Res/4 Ant. 50

Formatin-4

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination186r°-186v°

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Marsyas](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 30/04/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Thamyrim scripsit, ob suam in Deos temeritatē & arrogantiam: quod quidem rationi magis conuenit, cum tantę arrogantię pœnę luendę breuissimum sit tempus humanę vitę cursus. ob eam calamitatem oculorum ferunt cessasse Thamyrim a componendis carminibus, quare dictę sunt illi Musę cantum & citharę peritiā adēmisse. At quam ridicula est Dii boni alienarum ineptiarum derisoris Zezē explicatio, quā prodidit chil. 7. hist. 108? inquit enim Thamyrim nobilem fuisse poetam, qui mundi creationem quinque millibus versuum complexus sit, sed cum esset superbus & arrogans, eiusque scripta periissent, fabulati sunt antiqui, ut ait, illum cum Musis cecasse, & factum cæcum, ac diuinam cantilenam illi fuisse adēptam. Hęc explicatio fabulę quantopere frigeat, quis non sentit? non enim propter has ambages, & nugas aniles, fabulę fuerunt excogitatę ab antiquis; sed, ut dicebam, quo nos deorum metu & reuerentiā, ab inani arrogantia abstergerent eorum exemplis, qui cum arrogantes fuissent, pœnas ingentes suę temeritatis dederunt. ut essemus acceptorum a Deo beneficiorum memores, ut neque nimis aduersis deprimeremur, neque felicibus rebus nimis extolleremur: quorum vitiorum utrunque & Deo minime placet, & homine sapiente est omnino indignum. Hęc causę fuerunt, ut mihi quidem videntur, multo honestiores & probabiliore cur fabulę huiusmodi fingerentur, quāuis alicuius historię fundamēto fulciantur. at nunc de Marsya dicatur.

De Marsya.

Cap. XV.

Marsyas quoque Phrygius tibicen ob similem huic temeritatem & petulantiam non leue suppliciū subiuit. Hic Thyagnidis fuit filius eius, qui primus omnium mortalium leges musicas ad laudes Deorum, quibus in solennitatibus Gręci vsi sunt, accommodauit: qui Marsyas ausus est cum Apolline de tibiarum peritiā contendere. Fabulati sunt hunc magna consuetudine cum Cybele fuisse coniunctum, sed diu postea peruagatum in Nysam ciuitatem ad Dionysium, qui ibi regnabat eo tempore, peruenisse: ubi cum Apolline illic inuento, qui cum ob alia multa pręclara, tum ob inuentam citharam, & artem pulsandę citharę magno in honore habebatur, ausus est contendere: cum ipse tibia a Minerva eiectas suscepisset ut aiunt, iisque inflandis factus iam peritior sibi videretur. Apollinem igitur in certamen musices prouocauit ea conditione, ut victor victo quodcunque libuisset, imperaret, ut testatur Pausanias in Phocaicis. Idcirco mansit ea consuetudo postea in magnę matris sacrificiis, ut adessent illis etiam tibia, ut ait Myrleanus Asclepiades. in eo certamine igitur cum Apollo citharā pulsasset, mox ore cantabat; at Marsyas tibiis inflandis tantū erat peritus, quare etiam victus pœnas dedit suę temeritatis. Illud certamen cōmissum fuisse non procul ab Apamia ciuitate iuxta lacum, in quo ad vsum tibiarum optimi calami gignuntur, scriptum reliquit Strabo lib. 12. ex eo lacu dicuntur manare fontes Marsyę fluminis, cum Ouid. lib. 6. Metam. Marsyam scribat fuisse ab Apolline in fluuium mutatum. Nam fama est apud eundem lacū tibia a Minerva fuisse inuentas, quas cum illa inflaret, seque in lacu conspexisset, orisque turpitudinem vidisset, & tumorem, illas abiicit, secedite a me inquit malę corporis deprauationes, ut ait Athenęus libro 14. has cum reperisset Marsyas, qui multo ante bella Troiana floruit, non solum in-

A a a a flauit,

Mythologiæ

flavit, cæterosque illarum pericia antecelluit, sed etiam Doricæ muficæ po-
tefta, geminarumque tibiarum fuit inventor, ficut Amphion Lydiæ, ut ce-
lebratur Plur. In libro de Mufica. fama eft igitur Marfyam ubi cum Apolline
decertans victus fuiffet, de pinu arbore propinqua fuiffe fufpenfum, & exco-
riatum, ut tellatur Nicander in his carminibus;

આચાર્યશ્રીના આ પત્રોમાં ૨૦૧૭માં સંપાદિત થયેલા પત્રોનો

Μαργαρίτη, ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου ὁδῶν

Sæpius & lacrymas de pinu triftis ademit

Marfyx, vbi Phœbus nudauit cortice membra.

- 10** E pelle Marfyæ vtis factus fuit, quum in Celxnorum ciuitate fuiſſe ſcribit Herodotus in Polymnia hoc pacto; ἡ δὲ, ὁμοῖα διαβύται τοῖς λαοῖς ποταμὸν ἀπὸ τῆς φρυγίας, διὰ τῶν περὶ οὐρανὸν, περιέρχεται ἐκ καλαρίας, ὑπὸ πηγαί αἰσθητοῦ μαλὶς γινώσκουσιν, καὶ ἐν τῇ δὲ ἱερᾷ ἀνακαταστρέφεται. τῇ, ὅπου τοῦ χαλκοῦ ἐκ κατασκευάσθαι. ἐκ ταῦτ' ἀπορεῖ τοῖς καλαρίων ἀετιόδωτος, ἐκ τῶν μαλίων τοῖς ἰσχυροῖς, ἐκ τῶν, καὶ ἐκ τῶν πηλίων μαρμαρίων ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν ἀεικρινέας, τῶν ἀπὸ φρυγίας ἀπὸ τῶν ἀπὸ Αἰολίων ἰσχυροῖς, ἀεικρινέας. Illi poſtea quam Halym traiecerunt fluvium Phrygiæ, per ipſam profeſti Celenas adierunt : vbi ſcatent fontes Mxandri fluiui, & al terius non minoris mxandro, cui nomen eſt Catarrhaetes . hic oriſur eſt foro Celxnorum, & in Mxandrum influit : vbi eſt etiam Silenī Marfyæ vtis in ci uitate ſuſpenſus . eſt enim ſermo Phrygum quōd iſ de Marfya ab Apolline excoꝛiato fuit ſuſpenſus . Dicitur ea de cauſa vniuerſis ribicinibus deinde iratus fuiſſe Phœbus, quem Sacadæ opera placatum poſtea fuiſſe memorât, cum iſ primus Delphis Pythium cantum cecinifſet . Quid per hanc fabulâ ſignificare voluerint antiqui , manifeſtum omnibus eſſe arbitror, quoniam dictum fuit ad ſuperborum, & nimis elatorum animorum depꝛimendam te meritatem multas fabulas fuiſſe inuentas, quibus etiam conſolandis illis, qui moleſtiarū & calamitarum cumulīs obruuntur, vti licet . nam vt Deus in temerarios animaduertit, ita viros bonos aliqua calamitate oppreſſos adiua t, quod & ipſum per fabulas antiqui nobis tradiderunt . Cretheis enim
- 30** Hippolyti filia Acaſti vxor cum capta fuiſſet Pelei deſiderio, neque tamen Peleo vt ſecum congregaretur perſuadere poſſet, illum apud Acaſtum , quia ſuam pudiciam tentafſet, accuſauit . Hunc Acaſtus ſecum habens ad ver ticem Pelei montis adduxit, & vinctum feris laniandum reliquit, vt ſcripſit Diognetus in rebus Smyrnxis . Verum eius innocentix miſertus Iupiter en ſem illi per Vulcanum miſit, quo ſe à feris tueretur : deinde cum in vibem veniſſet paucis comitantibus Acaſtū debellauit , & imperio ipſe potius eſt . vt igitur non eſt viri ſapientis aduerſus diuinā Dei voluntatem ob pꝛæſen tem felicitatem & opulentiam inſurgere , ſic in rebus adueſtis non eſſe cedē dum viribus tempeſtatis, ſed in vtꝛiſque certa animi moderatione vti conuenit . nunc de Ixione dicamus .
- 40**

De Ixione.

Cap. XVI.

E Nimvero multo his sceleratior fuit Ixion Phlegyx filius, ut sensu Euripides; ut Aeschylus, Antionis; ut Pherecydes, Pisiones & Aethonia; ut vero alii Martis, & Pisidices. Hic enim Diam filiam sine, vel, ut alii maluerunt, Deione, uxorem duxit; cum pollicitus esset se multa munera facere mox esse daturum. verum cum ad illa accipienda venisset Deioneus, hunc